

Tam da Dokunacakken Kendime

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 01 Eylül 2021

Bir düş' ün sekantı idi şiir aslında bir şiire gebe ihraç edilesi duygulardan çıkıp da yola bazense varmayı ertelediğimiz neyse tecelli edecek illa ki yarının teselli yüklü selamı.

Övünçle sever ve yaşarken
Bir serzeniştten öte
Yalnızlığın duası
Vedası günün belki de
Gece gözlü şiir
Kuytulardaki hiciv
Günü b/ölüp
Dimağında saklı neyse
Yerle yeksan olmuş ruhun vedası

Bir apoletse konan omzuna
Bir iç çekiş
Ellerinden kayan hayatın uğruna
En çok sevdiklerimiz
Sevecen bir gülüşün solduğu ansızın
İçe dönük bir hatıra
Dış sesin bastırıldığı bir hezeyan
Yaşamaktı oysa heyecanla payımıza düşen.

Düş kırgını bir yaş' im ben
Gerçekleri hatmeden bir kıvılcım öncesinde
Düş sağanağına yakalanmış bir çiçek
Gün öğütürken yavaş yavaş
Ah, uyruğu olmayan acılar
Açamadığım pare pare
Yasıma düşkün
Yankesici suretlerin düşkün kimliğinde
Devasa bir sarkıt
Bir insan mozaığı ve hiçlik
Uymadığım düzende
Tefe konduğum hece hece.

Kelamın sırtttığı bir sessizlik
Gözlerimden okunur derinlerde çektiğim
O acı o sarkıt o varlık
Elbet hiçliğin muadili
Bir hıçkırık
Duyansa Rabbimde saklı tecellisi
Teselli bulduğum duam ve nazenin yakamda takılı
Bir broş adeta...

İsmimi unutan insanlar
Hezeyan yüklü yeryüzünde
Hüzne teslimiyetim Hakkın izniyle
Çıkacağım selamet
Gökteki rakkası yıldızların
Yıldız olduğumu unuttuğum gecelerde
Mehtapla avunduğum bir sırrı sunduğum
Sarmalında inancın çöken avurtlarım
İndinde rahmetin
Semazen bir temenni adeta içimden geçen.

Uydusu olmaksız sevginin
Sevdiğim kadar sevilme bir düş' ten bile öte
Düşen gözümde yıldız tozları
Hibe ettiğim ismim ve kimliğim
Dokunaklı bir şarkı ne ki
Dokunmadığım her karede saklı mutluluk
Hatırşinas gönlümdeki kara delik
Koca evrenin yuttuğu tek lokmada
Oysaki her zerremle sevmiştim ben.

Sevdikçe geride kaldığım kendim
Kimliğime namzet bir çiçek ya da gözyaşı
Sinemde saklı devasa bir yara
Yamaladığım her cümle
Yaftalar uçuşan nezdimde
Yâd edilesi kim kaldı ki geride?

Yar olmadım şu evrene
Yarenim sessizlik

Kalemin kat izinde saklı buğusu ömrün
Kapıp da koyuverdiğim her duyguda saklı
Kaybolsam da değişmedi yolumun rotası
Bir düşünüş değil asla
Bir vazgeçiş belki
Hüzün bohçam kadar hazan bütçem
Diktikçe sökülesi
Dara düştükçe gömülesi
Diri olmak ne ki?
Bunca acıdan sağ çıkamadığım
Solumda saklı hüznü bahçe
Tam da tam da dokunacakken kendime...